

הטור השביעי

הטון האינטימי

ידידים ורעים, את הטאי
 אנכי קאן מופיר, ואומר:
 קראתי שקלם
 סקתב פריטי
 שהיה מימד לאתר.

ועל פי מבטי מכרים
 שהשפיעו עלינו קצת-קט,
 הבינתי כי המה גסיבן בקוראים
 וגם הם נתפסו באותה המשפחה.

הם קראו! זאת הרגשתי בחוש.
 הם קראו! לא יועיל המשחק.
 הם קראו, אף על פי שהיה בפרוש
 מסמן:
 המכתב -
 למגנאין יצחק.

במובן, לא דברנו על כך אף מלה.
 אך רחף אינה רגשי-אשמה קדמית,
 טרנסת אנשים סקרנים, בסתרה,
 הפותחים מכתבי ווקתם.

או אמר האמר: לא, אינני פסימי
 לגבי עצמתי וערכי של דבור.
 אך ירא אנכי את הטון האינטימי
 באשר הוא אופף את חיי של צבור.
 אין אשם במכתב. הוא שיקח עדינה...
 האשם הוא שפאן זו מנת מדינה.

בחוכנו גובר זה הטון ופורה:
 מכתבים, ודוים, הפאות-על-הטא,
 זכרונות, שמוח-חבה (שמה זה יפכת...)
 השבעות אישיות: נתאחד!

נצרות של דו-שיח פרוש ומקבל,
 אך מסוף פונה שישימע הקקל.

או מנהג נאמנים, הפותחים בקרב יגע:
 חברים, בכר הלל באמר ונדש.
 אין לי מה לחפש. אך, על זה הרגע
 אהרנה פה בקול שעתים-שלוש.

הצרה היא פאן לא ברנשוה (היא נמחזקת).
 הצרה היא - אבוד השליטה העצמית.
 הצרה היא פאן לא העדר-התושקת,
 הצרה היא שזה נהפך למקליט.

הצרה היא שזה מצביר את הלפט
 אל פפי היצרים (אמנם יצרי-הטוב...)
 ובדרך הזאת, הצבור - גוף ברי-עצת -
 מתרגל להרגיש
 אך נגמל מצחשוב.

ובדרך הזאת משתרש אט-לאט
 אווה ורגש מזיק
 הנקרא: אולת-נד.

לא, אינני מופר ואינני פסימי
 בענין סבוי הפתרון הנכסף.
 אך יודע אני: לא הטון האינטימי
 יביאנו
 אל זה הפף.